

TAJU

VZPLANUTÍ

PŘÍBĚH
DRUHÝ

PRO

TEBE

J.T. GEISSINGER

TAJU
PRO
TEBE

Text copyright © 2018 by J. T. Geissinger, Inc.
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Blažena Kukulišová, 2021
Cover © Sabina Chalupová, 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

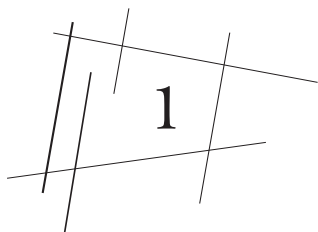
ISBN 978-80-277-1800-9 (pdf)

J. T. GEISSINGER

TAJU
PRO
TEBE

*Jayovi za to, že mě učí,
kdo je a kdo není skutečný muž.*

Deset hlavních důvodů, proč mě svátky štvou

1. Jsem tlustá. Jakkoli se mi přičítá si to přiznat, jádro věci vystihla s brutální srozumitelností babička Zubka, když mě o Děkuvzdání uviděla u stolu a prohlásila s kdákavým smíchem: „Vypadá to, že krůtu už někdo snědl!“ Svedla bych to na její demenci, ale fotky, které mi dnes ráno poslala máma, skýtají nezvratný důkaz, že jsem se někdy v průběhu posledních let začala znepokojivě podobat jednomu hospodářskému zvířeti.
2. Sníh. Sníh na Manhattanu není nikdy bílý. Je netečně šedohnědý jako moje vlasy. (Poznámka pro sebe: zavolat kadeřnici. Na rezavo???)
3. Vánoční filmy. Proč někdo považuje *Sám doma* za fajn rodinný film? Kevin McCallister a jeho sourozenci by měli být adoptováni starostlivými příbuznými. A *Život je krásný*? Pardon, ale někdo to říct musí: George Bailey je debil. V tom filmu svou debilitu dokazuje tolika způsoby, že by to vydalo na další seznam. Jedna z mých oblíbených citací: „Tomuhle říkáš šťastná rodina? Proč musíme mít tolik děcek?“ Úplně tu lásku cítím, supertaťko.
4. Vánoční nakupování neboli „Stůjte ve frontě, dokud neumřete“. K vánočním nákupům patří tři z mých nejoblíbenějších věcí:

uječené děti, naštvané maminy a já, celá zpocená a bezcílně bloumající veřejným prostorem s davy lidí. Prosinec v nákupním středisku je jako kříženec *Hladových her s Pánem much*, a když se po dvanácti hodinách utrácení peněz, které nemáte, snažíte vypadnout, čeká vás na parkovišti ještě *Rallye smrti*. Velice zábavné.

5. Firemní vánoční večírky. Jasně, bezva! Trapné nucené konverzace s kolegy a kolegyněmi, které bych na facebooku chtěla vyřadit z přátel!
6. Vánoční hudba. Příšerná a deprimující. Jako dokonalý příklad nabízím text písničky „Do They Know It’s Christmas?“ od Band Aid. „Za vaším oknem je svět, svět plný strachu a hrůz. Místo vody tečou jen hořké slzy a do toho zvoní vánoční zvony, zvonkohra zkázy.“ Prosím, omluvte mě, jdu skočit ze střechy.
7. Santa je lež.
8. Půlnoční novoroční polibek? Větší je i šance, že mě rozmáčkne na placku zbloudilý asteroid.
9. Michael mě pořád ještě nemiluje.
10. Viz číslo devět.

„Jocelyn!“

Trhnu sebou, ze sepisování seznamu mě vyruší něčí hlas. Nad mým stolem se tyčí Portia – elegantní blondátá šéfredaktorka štíhlá jako proutek. Usmívá se a já tonu v rozpacích, znepokojená nápirem její fyzické dokonalosti a tím, jak ošklivá si oproti ní připadám.

Ta ženská vypadá, jako by ji vyretušovali. Já mám špekátá záda, póry, do nichž by mohlo spadnout batole, a na svetříku kočičí chlupy. Za normálních okolností bych ji k sobě tak blízko nepustila, jenže teď mě ta čarodějnice přepadla.

„Ahoj, Portie.“ Vzhledla jsem a nervózně si upravila brýle, příliš zaskočená tím, že se tam najednou zhmotnila ze vzduchu jako Drákula, než aby mě otrávil, že popletla moje jméno. Už zase.

„Nevadilo by ti mrknout se na tenhle rukopis? Maria volala, že je nemocná, a jsme ve skluzu.“ Aniž čeká na odpověď, hodí mi na stůl tlustý svazek papírů stáhnutý gumičkou. Dopadne přímo na notes se soupisem toho, čím mě štvou svátky. „Potřebujeme to do pondělka.“

„Do pondělka?“ Zděšeně zírám na hromadu papírů.

„Díky. Hodná.“ Portia se otáčí a chystá se odejít. Prudce se zvedám a převrhnou židli. Pochopitelně. Spadne s třísknutím na zem a kdekdo ke mně otáčí hlavu. Sedím uprostřed místnosti plné kójí ve třiatřicátém patře Maddox Publishing, kde pracuju už deset let. Je pátek, čtyři hodiny odpoledne, a hodlám ze sebe udělat blázna.

Což je ve světě Joellen Bixbyové běžná situace.

„Počkej,“ vyhrknu.

Portia se zastavuje. Pomalu se otáčí na podpatku střevíčků s červenou podrážkou, které nejspíš stály víc, než činí můj plat, opře ruku o kostnatý bok a civí na mě se zvednutým obočím.

Jsem si vědomá náhlého ticha a toho, že na mě zírá spousta vykulených očí, a odkašlu si. „Ehm. Myslím, že to do pondělka nestihnu.“

Všechny ty vykulené oči se dychtivě zaměřují na Portii, která na mě hledí s vroucností ledovce. „*Myslíš?*“

Říká to, jako by zpochybňovala mou schopnost přemýšlet. Opo-
dál si kdosi zakrývá pusu a kašláním maskuje smích.

„No... mám už i tak dost práce se všemi dalšími projekty a tohle nejspíš zabere hodně času... Dělala bych na tom celý víkend.“

Portia mhouří oči a zpraží mě pustošícím pohledem. „Máš na mysli, že nejsi schopna zvládnout zadanou práci? Pochopila jsem to správně?“

Kolem mě se ozývá šeptání. Mezi lopatkami mi stéká čúrek studeného potu, tváře mi planou. „Ne, totiž... určitě to zvládnou. Do pondělka to bude.“

„Hned ráno,“ upřesňuje Portia stejným tónem, jakým by někdo, kdo míří pistolí na pokladní, nařídil: „Naval prachy.“

Polykám. Nebo jen otvírám a zavírám pusou jako zlatá rybka. Potom přikývnu, ale Portia to nevidí, protože se už otočila a odešla.

Vyhýbám se všem úšklebkům a pohledům namířeným mým směrem. Sehnu se, zvednu židli a pak se ztrápeně hrbím nad stolem jako Quasimodo. Zůstanu tak několik minut, tiše nařizuju rukám, aby se přestaly třást, a žaludku, ať se uklidní, a zírám na kalendář připíchnutý na šedou příčku v mé kóji. Figuruje v něm dvanáct měsíců rozmrzelé kočky Grumpy. V prosinci je zobrazena v úboru Santa Clause včetně červené čepičky a černých holínek.

Kalendář mi darovala máma. V předchozím životě jsem musela provádět opravdu hrozné věci.

„Proč jsi prostě neodmítla, Joellen?“

U vchodu do mé kóje stojí Sue Wongová, čerstvá absolventka univerzity a nejmladší osoba, která byla za osmdesát let existence Maddox Publishing povýšena na pozici akviziční editorky. Sue má lesklé černé vlasy po ramena, ofinu zastřiženou tak precizně, že vypadá jako seříznutá skalpelem, a rozkošné dolíčky, díky nimž ve svých třiaadvaceti působí o několik let mladší.

Ty dolíčky jí šíleně závidím. Taky to, že může za den spořádat asi tak pět tisíc kalorií a nepřibere ani ždíbek. A že se ani trochu nebojí Portie, dračí královny Upper East Side, ani kohokoli jiného, pokud vím.

„Protože kdybych odmítla, dostanu padáka! Jsou tu takové maličkosti zvané účty. Třeba za činži. Slyšelas o tom někdy?“

Moje logika jí připadá mylná, zaplaší ji mávnutím ruky. „Pche. Tobě padáka nedají. Dřeš jako kuň.“

Hlavou mi bleskne nepříjemná představa sebe coby tažného clydesdala. Z nozder mi stoupá pára a za statnými kotníky mi odlétají kusy bláta, když Budweiser v Central Parku předvádí svoje sprežení.

„A jsi tady celou věčnost,“ pokračuje Sue. „Kromě toho jsi v chráněné kategorii. Portia by neriskovala soudní žalobu.“

Zírám na ni, upřímně zmatená. „O jaké chráněné kategorii mluvíš?“

„Kvůli věku,“ odpoví, jako by to bylo evidentní.

„Věku?“

„Jo. Jsi hodně stará.“

„Je mi šestatřicet!“

„Vážně?“ Prohlíží si mě odshora až dolů. „Hm.“

„Díky,“ odvětim suše. „Už jsi s těmi povzbudivými slovy skončila? Mám totiž haldu práce.“

„Jen se chci zeptat, jestli nemáš chuť zajít po práci do té nové španělské restaurace. Jdeme tam na šťastnou hodinku, je nás víc, můžeš se přidat.“

Je na mě hodná, protože jsem politováníhodná, takže se cítím ještě hůř. „Jsi milá, že na mě vždycky myslíš, ale...“ Bezmocně ukážu na hromadu stran, které mi Portia nechala na stole.

„Tak jo. Třeba příště.“ Sue krčí rameny a s úsměvem odchází.

Trávím u stolu dalších několik hodin s nosem zabořeným v papírech. Jsem tam dlouho poté, co všichni ostatní odešli před víkendem domů, dlouho poté, co by to každý rozumný člověk zabalil.

Možná jsem svůj zdravý rozum snědla spolu se škopkem zmrzliny, co jsem včera spořádala k večeři.

Vracím se domů a hlava mě bolí, asi jako kdyby mi do ní nějaký masový vrah vrtal díru rezavým šroubem namočeným v pálivé omáčce. Mám v plánu něco sníst, pár hodin se prospat, brzy ráno zase naběhnout do kanceláře a pracovat na rukopisu. Na svých projektech můžu obvykle dělat na počítači doma, ale papírové soubory z bezpečnostních důvodů nesmějí opustit budovu, takže mi nezbývá než vrátit se na pracoviště.

Díky, Portie.

Jen co vystoupím z výtahu, slyším hudbu. Je hrozně hlasitá a s dunivými basy – nějaký rock. Nebo možná rap. Nejsem si jistá. Víím jen, že v textu zazní pár slov, nad nimiž by se mám ježily vlasy.

Jdu chodbou a vyděšeně zjišťuju, že hudba vychází z bytu přímo proti mému. Soudě podle hlasů a halasného smíchu, soused není sám.

Kellen nikdy nepořádá mejdany.

Naštvaně si vyhrnu rukáv kabátu a dívám se na hodinky. Zvažuju, jestli mu mám zaklepat na dveře, ale z mého žaludku vychází agresivní kručení, které přehluší i dunění basů, takže se rozhodnu nejdřív jít a na Kellena si došlápnout až s plným břichem.

Kdyby vypukla jaderná válka, ze všeho nejdřív se najím. Když jsem hladová, nezvládám život.

Jen co odemknu, pan Bingley zaútočí.

„Vrr-au!“ Stojí na zadních nohou a zatíná mi drápy do sukně.

„Já vím, děťátko, promiň, že jdu tak pozdě. Maminka tě hned nakrmí, jo?“

Znovu zavrčí, čímž mi sděluje, ať sebou hodím, nebo to setsakra odskáču.

Podrbu pana Bingleyho za ušima a žvatlám na něj, jak to má rád. Potěšeně mi zatne drápy do sukně ještě hlouběji, a když sebou bolestně škubnu, věčný vztah koček a lidí setrvá v rovnováze. Ještě že je můj kocour tak rozkošný, jinak bych možná... ale nic. Nechme to být.

Co se týče pana Bingleyho, oba víme, kdo má navrch.

Zavírám dveře, hodím kabelku na stolek v předsíni, radši se na sebe nedívám v zrcadle a pověším kabát do šatníku. Zamířím do kuchyně a pan Bingley v poklusu za mnou.

Je to panovačný, baculatý rezavý mourek s jantarovýma očima a huňatým ocasem. Taký je úplně hluchý – což je bohužel vedlejší účinek reakce na antibiotika předepsaná na zánět ucha. Ale zdá se, že mu to nevadí, nebo mu ani nedochází, že je postižený. Myslím, že se naučil odezírat ze rtů.

Jediná potíž spočívá v tom, že ho nesmím překvapit zezadu. Jednou jsem ho takhle vyděsila a pak visel za drápy na závěsech v obýváku, syčel a v očích měl děs.

„Máš kliku, že neslyšíš ten randál,“ říkám mu a vytahuju ze spíže plechovku kočičího žrádla. „Zní to, jako by se tam někdo potýkal se zvládáním vzteku.“

Pan Bingley se mi omotá kolem kotníků, přede a otírá si hlavičku o moje nohy. Nabírám žrádlo vidličkou do jeho speciální porcelánové misky, kladu ji na zem a s úsměvem sleduju, jak se kocour láduje.

Uslyším ženský jekot a nadskočím.

„Co to sakra je?“ Ženu se ke dveřím. Se zběsile tlukoucím srdcem se k nim přitisknu a vykuknu špehýrkou ven. Chodba je prázdná. Opatrně dveře pootevřu a vystrčím hlavu. Vtom slyším *další* vriskot, tentokrát provázený ženským smíchem a sborem mužského říčení.

Hluk vychází z protějšího bytu.

Oddechnu si, že nemám co do činění s vraždou, jen s domácím večírkem, co se vymyká kontrole, a začínám zuřit. Představuju si, že uprostřed Kellenova obýváku stojí nafukovací dětský bazének plný žele, v něm se svíjí dvě nahé holky a parta rozjásaných studentů na ně stříká šampaňské a hází dolarové bankovky.

Než si to stihnu rozmluvit, mašíruju přes chodbu a zuřivě klepu na Kellenovy dveře.

Hudba se neztiší, ale po chvíli se blíží těžké kroky. Dveře se otvírají a vzápětí nevím co říct.

Stojí přede mnou muž, jakého jsem v životě neviděla. Je vysoký a statný, chlap jako hora. Má rozčuchané hnědé vlasy, oříškové oči, spoustu tetování a odzbrojující úsměv, což můj mozek zaznamená současně se snahou zpracovat, že má na sobě rozvázané kanady, kilt a nic jiného.

V kašonech mezi jeho břišními svaly byste se mohli ztratit. Pokud na sobě vůbec má nějaký tělesný tuk, musí být schovaný pod tou sukní, protože jinak jsou jeho svaly tak vyrýsované, že připomínají anatomický nákres.

Zírám s otevřenou pusou na jeho břicho a říkám: „Ehm...“

Chlapák na to: „Copak, kočko? Jak ti můžu pomoci?“

Copak, kočko?

Jako vážně? A ten přízvuk! Dobrotivý bože, to je Skot. Obrovský polonahý Skot v kiltu. Usmívá se na mě, jako by znal všechna moje tajemství, i barvu mých kalhotek, a že jsem zvědavá, jaké by to bylo, kdyby mě při sexu nějaký muž tahal za vlasy.

„No...“

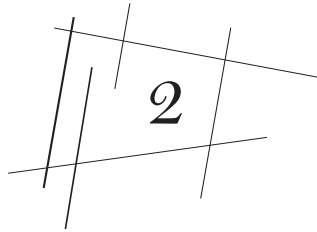
„Jo aha, soráč, ta muzika, že jo? Máme tady malinkou párty. Hned to zrychtuju.“ A zahuláká přes rameno: „Ztiš ten rambajs, pako, rušíš sousedy!“

V bytě jsou lidé obou pohlaví v různém stadiu odstrojení, popíjejí a smějí se. Hoví si na gauči nebo sedí se zkříženýma nohama na zemi kolem stolku, u něhož nějaká blondýna s mohutným nahým poprsím rozdává karty.

Zamrkám, jako bych se snažila poslat někomu zprávu v morseovce.

Hudba se ztiší o jeden decibel a vazoun se ke mně otáčí s vítězoslavným úsměvem. Trochu se kymácí. A pokud se nepolil kolínskou ze sladového ječmene, tak pil pivo a soudě podle vůně ho vypil hrozně moc.

Než se vzpamatuju a jsem zase schopná mluvit, hlasitě říhne, bujaře zasalutuje a práskne mi dveřmi před nosem.

2

Když na druhý den ráno v pět zazvoní budík, vytrhne mě ze zne-pokojivého snu o tom, jak Mel Gibson vede do bitvy klan urostlých válečníků v kiltech. Se spoustou kopí, řevu a modře pomalovaných obličejů a vydatným říháním.

Šmátrám na nočním stolku po iPhonu a shodím ho na zem.

„Pane Bingley.“ Jemně dlobnu do dřímající chlupaté koule na své hrudi. „Pane Bingley, probudte se.“

Zvedne hlavu z tlapek, zamrká, mocně zívne, sklopí uši a předvede špičáky. Pak zase hlavu položí a spí dál.

„Pane *Bingley*,“ naléhám a hladím ho po zádech. „Musím vstát.“

Místo odpovědi tiše chrupe.

„No tak, kocoure, maminka musí do práce, aby měla penízky a mohla ti koupit granule. Nechceš hladovět, že ne?“

Občas, třeba teď, znejistím, jestli tu svou nedoslýchavost jen nepředstírá, protože na mou otázku odpoví tím, že mě pleskne ocasem přes obličej.

„Nedáváš mi na vybranou.“ Překulím se na bok, abych ze sebe kocoura shodila. Seskočí a rozmrzele prská nad mou nevychovaností.

Najdu na zemi telefon, přistrčím ho k nosu a tápavě hledám tlačítko k deaktivaci budíku. Popadnu z nočního stolku brýle, nasadím si je a rozhlédnu se.

Pan Bingley sedí na kraji postele a dívá se na mě, jako bych urazila jeho prapředky.

„Já vím, jsem neposlušná otrokyně. Pojdme se nasnídat.“

S kocourem v patách se štrachám do kuchyně. Nejdřív dám žrádlo panu Bingleymu a pak si udělám hrnek kávy a čekám, až se v mikrovlnce ohřejí zbytky od včerejška. Vyráběla jsem sekanou – podle mámina receptu, nejlepší útěšné jídlo na světě – a přitom poslouchala, jak se mejdan v bytě přes chodbu rozjíždí plným proudem. Byla jsem v pokušení zavolat policii, ale připadala bych si jako práskač, tak jsem přetrpěla hodiny křiku a smíchu, až někdy kolem jedné nastalo ticho, protože nejspíš všichni vytuhli.

Nebo dělali bůhvíco, co lidi provádějí po vzrušující partii svlékacího pokeru.

Láduju se sekanou a vtom se z chodby ozve prásknutí dveří. Kdopak to ve čtvrt na šest v sobotu ráno prochází uličkou hanby? Zvědavě vykročím s talířem ke vchodu a opatrně vykuknu špehýrkou.

V chodbě stojí ten vazoun, hora svalů v šedé teplákové soupravě. Má v uších sluchátka, drží mobil a přejíždí prstem po displeji, jako by něco hledal. Hudbu?

Jde si zaběhat?

Ne. To by bylo směšné. Je prosinec, jsme v New York City. Slunce ještě nevyšlo a venku nejspíš mrzne. A nezapomeňme na ty včerejší prsatice a piva. Nejspíš má třesnutou kocovinu, nemluvě o značně namoženém rozkroku. Navíc spal maximálně čtyři hodiny. Nejspíš jde jenom do Starbucks.

Nachází v telefonu to, co hledal, zastrčí ho za pás a začne s rozvíčkou.

Přece nemusíte dělat strečink, když si jdete pro kafe.

Ten chlápek si ve čtvrt na šest v sobotu ráno po dlouhém zhýralém večírku protahuje svaly, než si půjde před svítáním zaběhat v mrazivém chladu.

Evidentně to není člověk. A je šílený. Šílený ufon, který nosí kilt, má rád hanbaté karetní hry, velké dudy a alkohol a baví ho jít si brzy ráno zaběhat v nebezpečných městských čtvrtích.

Fascinovaně sleduju, jak provádí složitou sestavu protahovacích cviků a rozehřívá svalstvo. Než s tím skončí, jsem vyčerpaná. A dojídám sekanou. Pak Horác odkluše chodbou směrem od výtahů, což znamená, že to vezme po schodech.

Jsme v devatenáctém patře.

Kéž bych měla Kellenovo telefonní číslo a mohla zjistit, kdo je tenhle psychopat. Jenže s Kellenem jsme pouze přátelští sousedi, ne přátelé, kteří spolu něco podnikají, takže mám smůlu.

Osprchuju se, dám panu Bingleymu pusu na rozloučenou a jdu do práce. Ranní vzduch mě udeří do obličeje jako mrazivá facka. Ke stanici metra je to jen krátká procházka, půl bloku, ale než tam dorazím, jsem navzdory chladu celá zpocená a funím, jako bych uběhla půlmaratón. V ložnici mám běžecký pás a pořád si slibuju, že ho začnu používat, ale v současné době mi slouží hlavně jako věšák na oblečení.

Ke kancelářské budově, kde pracuju, projdu pěšky další půlblok. Jedu výtahem do třiatřicátého patra s Dennyem, hlavním údržbářem budovy, který mi během předchozích deseti let vypráví ty nejhroší vtipy, jaké kdy někdo vymyslel.

Pokaždé se týkají prdění.

„Stará paní přijde k doktorovi,“ spustí jako vždy bez jakéhokoli úvodu. „A stěžuje si: ‚Mám velice nepříjemný problém, víte? Neustále pouštím větry, ale nijak nepáchnou a nedělají hluk, takže mi to celé ty roky nevadí. Dokonce jsem se třikrát upšoukla od chvíle, co jsem k vám vešla do ordinace.‘“

Denny se na mě podívá, aby se ujistil, že poslouchám. Vážně přikývnu a přemítám, jestli jsem třeba před lety neuměla při nějaké strašné nehodě a nežiju od té doby v očištcí. Vážně, tím by se dalo hodně věcí vysvětlit.

Denny pokračuje. „Chápu,“ říká doktor a předepíše jí prášky. ‚Tohle berte třikrát denně a za týden přijďte na kontrolu.‘ O týden později ta žena vtrhne do ordinace. ‚Doktore, co jste to udělal? Co беру ty prášky, moje větry začaly nesnesitelně páchnout. Ještě se to zhoršilo!‘

Doktor v poklidu odpoví: ‚Teď, když jsme vyléčili nosní dutiny, se zaměříme na sluch.‘“

Chabě se usměju. „To je dobré.“

„Myslíte? Ráno jsem tenhle vtip pověděl u snídaně manželce a říkala, že to není vtipné.“

Denny je už asi tak sto let ženatý s Phyllis. Nikdy jsem ji neviděla, ale upřímně s ní soucítím.

„Tak zatím, slečno,“ zvolá, když se dveře výtahu rozevřou a vystupuju.

Na recepci nikdo není a společná kancelář je taky liduprázdná. Odkládám kabát a šálu a usadím se na židli. Jen co sundám gumičku z rukopisu od Portie, z chodby, kudy se prochází ke kancelářím vedení, se vynoří muž a s hrnkem v ruce sebestě kráčí místností. Má na sobě modré pohodlné kalhoty a nažehlenou bílou košili s rozepnutým límečkem a rukávy vyhrnutými do poloviny silných předloktí.

Rázem se mi v hrudi zastaví srdce.

Michael Maddox, generální ředitel Maddox Publishing, nejdokonalejší muž, jaký kdy žil.

Jsem do něj už deset let zamilovaná. Bohužel je ženatý.

Je to zvláštní, ale bez ohledu na skutečné tempo mi vždycky připadá, jako by se Michael pohyboval zpomaleně, vlasy mu čečral lehký vánek a kolem hlavy měl zlatou zář. Nazvat ho krásným je zcela nevístižné. Vypadá skvostně. Božsky. Oživlá socha od Michelangela. Černé vlasy, široká ramena, modré oči, které by dokázaly roztavit ocel, ale většinou způsobují požár v kalhotkách. Vlastně se nápadně podobá Supermanovi.

A míří rovnou ke mně!

Instinkt mi radí schovat se, jenže Michael mě už viděl. Nejradši bych se vrhla pod stůl a počkala, až přejde, ale kdepak, mám smůlu.

„Ahoj.“ Zastaví se u mého stolu a usměje se. Namouduši slyším zpívat andělíčky. „Vidím, že nejsem jediný smolař, co pracuje o víkendu. Jak se máte, Joellen?“

Pochází z Londýna a má úžasně zdvořilý britský přízvuk, takže když se mazlí se samohláskami v mém jméně, zní to úplně neuvěřitelně. Jsem celá rozechvělá už jen z toho, že si mě pamatuje.

„Dobré ráno, pane Maddoxi.“

Děkuju, bože, žeś dovolil, aby to znělo lidsky a ne jako pištění malých dětí, co se líne z hřiště u školky. Protože tak nějak si v duchu připadám.

Zatváří se káravě. „Kolikrát vám musím připomínat, ať mi říkáte Michaele?“

Málem omdlím. Nejenže si pamatuje moje jméno, *dokonce si pamatuje, že už se mnou někdy mluvil*. Ježíšku na křížku, Vánoce letos přicházejí dřív.

„Michaele.“ Vyslovím jeho jméno s tak posvátnou úctou, až se divím, že mi od jazyka neodletují malinká srdíčka. *Nebud' divná! Přestaň na něj civět! Zavři pusu!*

Sklopím oči, tváře mi planou. Svírám rukopis tak pevně, že mám klouby prstů úplně bílé. Nutím se dýchat, což je patrně nejtěžší věc, jakou jsem za celé roky dělala.

„Doufám, že nepracujete až moc tvrdě.“ Michael se při pohledu na ten smrtící stisk zamračí.

Odlepím jazyk z patra. „Jen něco málo doháním. A snažím se mít náskok do příštího týdne.“ *Lži, samé lži. Lžeš, jako když tiskne. Jestlipak jsou jeho vlasy tak hebké, jak vypadají?*

„Výborně. Iniciativu vidím velice rád.“

Se zbytkem obličeje se usmívají i oči – blankytně modrá letní obloha nad neobjeveným tropickým rájem. Má kolem nich vějířky jemných vrásek, které ho z nějakého důvodu ještě víc kráslí. Na rozdíl od mých, kvůli nimž působím ztrhaně.

„A já jsem velice ráda iniciativní.“

Jen co ta slova vyřknu, mám chuť nacpat si do pusy pěst, abych už nic neříkala, protože se mi jaksi podařilo chopit se nevinné poznámky a odpovědět, jako bych mu bezostyšně nabízela sex. Což se bez veškerých pochyb potvrdí, když Michael zvedne dokonale tvarované obočí.

„Vážně?“ zamručí pobaveně.

Mlčky se ptám vesmíru: *Co je to se mnou? Proč nemůžu být normální? Kdy mi hodíš na hlavu piano a ukončíš mé trápení?*

Michael po několik trýznivých vteřin pozoruje můj planoucí obličej a ruce, které se jako velké bledé mýry bezmocně třepotají nad rukopisem. Pak se nade mnou slituje.

„Tak vás nechám pracovat. Můžu vám přinést kafe? Jdu si do kuchyňky dolít hrnek.“

Vrtím hlavou, tonoucí v rozpacích tak, že nemůžu mluvit, ani se na něj třeba jen podívat.

„Tak zatím. Ahoj.“ Rozloučí se zvednutím hrnku a vykročí ke kuchyňce.

Jakmile zmizí z dohledu, plácnu sebou na stůl a zasténám.

Nemělo by mi být dovoleno chodit mezi lidi.

Po zbytek dne Michaela nevidím. Možná vyskočil z okna, nebo se vyhýbal dalšímu rozhovoru se mnou, netuším. Ne že bych mu to vyčítala. Jsem takový lúžr, že pro člověka jako on je nejspíš těžké dýchat stejný vzduch co já.

Když odcházím, venku je tma a chladno, stejně jako v mém srdci. A několika dalších částech těla. Při vystupování z výtahu v mém patře jsem natolik zabraná do sebeobviňování, že projdu kolem paní Dinwiddleové, stojící v otevřených dveřích svého bytu.

„Káčátko! Káčátko!“ volá rozčileně.

Otočím se a zamrčkám na ni. „Á, zdravím, paní Dinwiddleová. Promiňte, neviděla jsem vás. Jsem dnes trochu mimo.“

Udělá rozmáchlé gesto rukou, v níž drží sklenku s martini. Trocha koktejlu s ginem vyšplouchne a postříká dřevěnou podlahu. „Mám *novinky!*“

Penelope Dinwiddleová je vysloužilá divadelní herečka z anglického Yorkshiru. V padesátých a šedesátých letech jí vyneslo slávu a peníze působení v shakespearovském souboru, s nímž objížděla Evropu. Teď je jí něco přes osmdesát a zůstává každým coulem divadelnicí. Stojí ve dveřích s pusou namalovanou červenou rtěnkou a s umělými řasami, oblečená ve splývavém šifonovém županu v levandulovém odstínu a sladěném negližé, na sobě bílé péřové boa a všechny svoje šperky včetně diamantové členky, kterou jí daroval nějaký méně významný princ ze saúdské královské rodiny.

Byla osmkrát vdaná. S Kellenem jí říkáme Elizabeth Taylorová ze SoHo.

Rozčilením celá pryč mě mávnutím přivolává blíž. Její filipínská pomocnice Blessica někde v bytě okřikuje tři ňafající pomeraniany pojmenované Fee, Fi a Fo.

„Víte, že *Kellen* odjel *na svátky* do *Skotska*?“ Paní Dinwiddleová klade na kdejaké slovo důraz, jelikož se jí hrozně přičíí monotónní přednes.

„Ne, to nevím. Už jsem s ním nějakou dobu nemlu...“

„V *bytě* je teď jeho *bratránek*, *ragbista!* Prohodili si *bydlení*, *chápete?*“ Pokusí se zatleskat, ale jen ještě víc rozbryndá martini.

Uvažuji o tom. Takže ten chlápek, Horác, je ragbista. A s Kellenem si na svátky vyměnili byt.

No bezva. Soudě podle toho, co se tam dělo včera v noci, mě čekají pekelné týdny.

„Blessica na něj ráno *narazila*, když šla venčit *pejsky*, a pověděl jí *úplně všechno!* Znáte ji, přiměje *každého*, aby se rozpovídal. Říkala, že je to velkej *pohlednej* chlápek, jenže její *oči* už nejsou to, co bývaly, pánbů té chudince žehnej. Před *chvilinkou* jsem ho viděla a *pane jo!* Nejenom velký – je přímo *kolosální!*“

Vytáhne z kapsy županu čínský hedvábný vějíř. Teatrálně ho rozevře, začne si ovívat obličej a extaticky zvedá oči v sloup při pomýšlení, že na našem patře bydlí statný sportovec, který vypadá k světu.

„Jo, je obrovský. A hlučný. Kvůli tomu rámusu jsem se včera vůbec nevyspala.“

Ovívání ustává. Paní Dinwiddleová na mě udiveně mžourá. „Rámus?“

Vtom si vzpomenu, že tahle dáma začne popíjet vždycky v jednu odpoledne, protože tou dobou je v Londýně čas na koktejl. Celý její život se dosud řídí londýnským časem. V devět večer je kaput a Fee, Fi a Fo s ní pochrupují na růžové saténové posteli.

„Nechme to být. Poslyšte, napadlo mě, že bych dnes k večeři mohla upéct lasagne.“

Paní Dinwiddleová nakrčí nos. „Itálie?“

Odolám nutkání povzdechnout si. Jelikož jsem ubožačka bez společenského života, vždycky v sobotu paní Dinwiddleové varím večeři, ale moje první návrhy se bohužel obvykle setkávají se zjevným nedostatkem nadšení. Primadony jsou nechvalně proslulé vybíravostí v jídle.

„Co třeba pastýřský koláč?“

„No to je *báječné!*“ Rozzáří se a diskrétně mě pleskne vějířem. „Ten už jsem nejedla celou *věčnost*. Připomíná mi časy, kdy jsem hrála na Piccadilly Lady Macbeth a seznámila se s jedním *urostlým* kulisákem, který studoval na *šéfkuchaře*...“

„Uvidíme se za hodinku,“ přeruším ji, než začne básnit o nějakém fešákovi ze své minulosti.

„Tak jo, Káčátko. Pa!“

„Pa,“ zamručím a oddusám chodbou, iracionálně naštvaná, že tahle osmdesátice má lepší vzpomínky než cokoli, co bych mohla vykouzlit ze svých nejchlipnějších snů.

Co se týče sexu, moje období sucha trvá tak dlouho, že už to spíš než sucho připomíná biblický mor.

Otvírám dveře a vidím, že se kocour celý natažený povaluje uprostřed obývacího pokoje, jako by ho zastřelil nějaký lovec. „Ahoj, pane Bingley.“

Zvedne hlavu, až když se za mnou dveře hlučně zavřou, vyskočí na nohy jako po šťouchanci horkým železákem a zběsile se rozhlíží. Uvidí mě, nasadí nonšalantní výraz a pustí se do čištění ocasu.

„Mě neoblaheň, kocouře. Až tak v klidu nejsi. Pojď, uvaříme večeři.“

Jde za mnou do kuchyně, nijak rychle, aby dal najevo, že je to jeho nápad, ne můj.

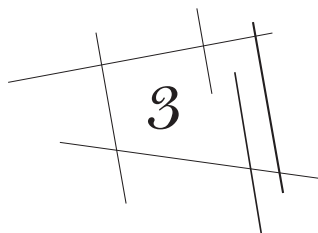
Dám mu zdroj, otvírám pytlík brambůrek se solí a octem, které budu při vaření chroupat, a připravuju vše, co má být v pastýřském koláči. Předehřeju troubu, nakrájím zeleninu, postavím na plotnu kastrol s osolenou vodou na brambory. Zatímco opékám jehněčí, česnek, mrkev a cibuli, z bytu přes chodbu se ozve hudba.

Na plné pecky, jako by ji někdo poslouchal ze sluchátek a pak je z přijímače vypořádal – samé tvrdé, ječivé kytarové riffy a dunivé bubny, tak hlasité, že mi drnčí skla v oknech. A následující refrén zpívá chlápek, který soudě podle hlasu holduje kouření cracku a polykání žiletek.

Chráním ti záda, BLBČE,
jsem s tebou, VOLE,
jsme kámoši, DEBILE, NA CELEJ ŽIVOT!

„To si snad dělá srandu,“ říkám kocourovi, který pomalu zamrká, jako by chtěl odpovědět: *Evidentně ne.*

Vypnu hořák, odložím vařečku a podruhé během čtyřadvaceti hodin odkráčím přes chodbu zaklepat na sousedovy dveře.

Když tentokrát otevře, jsem připravená. Nebo bych spíš *byla*, kdyby měl Horác na sobě kilt, teplákovou soupravu nebo cokoli jiného než to, co na sobě má.

Mrňavý bílý ručník, přidržovaný masitou pěstí, a jinak nic.

Má mokré vlasy. Na široké potetované hrudi se lesknou kapky vody. Ručník je tak malý, že se na jedné straně rozvírá na způsob rozparku u sukně a umožňuje natolik provokativní výhled na holé svalnaté stehno, že je to v některých zemích nejspíš nezákonné.

Vykuleně mu civím na nohu a říkám: „Ehm...“

Horác se na mě zazubí. „To je podruhé, cos kvůli mně ztratila řeč, holka. Představ si, jak by to dopadlo, kdybych ten ručník pustil. Asi bych musel volat záchranku.“

Tak jo, musím uznat, že má sexy přízvuk. Tahle skotská verze angličtiny – páni! Mé vaječníky se ovívají. Ale evidentně je nafoukaný až běda. A kdo otvírá dveře polonahý? *Už podruhé!*

Narcista s příšerným hudebním vkusem, tak je to.

Narovnám záda a donutím se dívat se mu do očí. „Můžeš prosím ztišit tu hudbu? Je hrozně hlasitá a včera jsem ji musela poslouchat celý večer...“

Přiloží si ruku k uchu a vrtí hlavou na znamení, že mě neslyší.

Grr. Zařvu: „Můžeš *prosím* ztišit tu *hudbu*?“

Ale ztratil zájem o to, co říkám, a čenichá ve vzduchu, předkloněný, se svráštěným obočím a zvednutým nosem jako nějaký lovecký pes.

„Co to tady voní?“

Ve spěchu jsem nechala otevřené dveře. Do chodby se line vůně dušeného jehněčího. „Pastýřský koláč!“ překřikuju rámus. „Můžeš prosím...“

Projde kolem mě do chodby a hrne se do mého bytu, jako by mu patřil.

„Hej!“ Vyrázím za ním, ale pak se rozhodnu vběhnout nejdřív naproti a utnout ten randál. Už jsem u Kellena párkrát byla, takže vím, kde je stereo, a rychle ho vypínám. Okamžitě se rozhostí milosrdné ticho. Pak se zděšeně ženu zpátky zakrýt dekou hromadu vypraných věcí, které jsem ještě neposkládala a nechala je rozházené na gauči.

Samozřejmě samé ponožky a spodní prádlo.

Přistihnu Horáce, jak stojí u plotny a jí *rukama* rovnou z pánve směs jehněčího a zeleniny.

„Co to sakra děláš?“ Poletuju kolem něj jako motýl kolem lva a chabě ho pleskám po rukách. „Nestrkej mi pracky do jídla!“

„Jsou čisté,“ namítá nevinně a olizuje si prsty. „Pokud sis nevšimla, zrovna jsem vyšel ze sprchy.“ A mrká na mě.

Mrká. Zjevně se na něm podepsaly všechny ty otřesy mozku.

Drapnu pánev a sundám ji z plotny. Stojím uprostřed kuchyně, držím ji za rukojeť a vztekle na něj hledím. „Můžeš prosím odejít? A nepouštěj hudbu moc hlasitě. V tomhle baráku žijí i jiní lidé, nejenom ty, víš?“

Olízne si rty a prohrábne rukou mokré vlasy, přičemž se mu vyboulí všechny svaly na paži. Bleskne mi hlavou, kolikrát ten pohyb trénoval před zrcadlem jako nějaký pyšný páv.

„Nepozveš mě na večeři? Mohl bych ti pomoci složit prádlo.“

S tím skotským přízvukem.

Při té nabídce mu jiskří v očích a vychutnám si krátkou, ale uspokojivou představu, v níž ho majznu pánví po zabeđené ješitné palici. Hned by si přestal vyskakovat.

„Mimochodem, já jsem Cameron. Bydlím v bytě bratránka Kelena, zůstanu do...“

Skáču mu do řeči. „Já vím.“ Proč už *nejde*?

„A ty jsi...?“

„Joellen. Těší mě. Nashle.“

Rozhlédne se po mém bytě. „Copak, ty mě nechceš seznámit se svým přítelem?“

„Jediné co chci, je dodělat večeri a nemít v kuchyni mokrého polonahého cizince, který má víc svalů než dobrého vychování.“

Cameron nasadí ještě širší úsměv, zářivý a neodolatelný. „Takže sis všimla mých svalů. A nemáš přítele.“

Na chvíli jsem ohromená. *Flirtuje se mnou?*

A pak mi dojde, že neflirtuje. *Utahuje* si ze mě, protože někdo jako já – velká brýlatá žena, která je v sobotu večer sama doma s kocourem a košem plným bombardáků – pochopitelně s nikým nechodí.

Pan Bingley sedí Cameronovi u nohou a vzhlíží k němu, jako by si přál, ať ho zvedne a pomazlí se s ním. Zrádce.

Co nejdůstojněji se vytáhnu do výšky a napřímím ramena. „A teď mě omluv,“ pronesu chladně. „Jsem s někým domluvená. Kvůli tobě se s večerí zpozdím.“

„Hm.“ Vypadá zmateně, jako by možnost, že nekecám a opravdu mám rande, považoval za něco úplně bizarního a netušil, co si o tom má myslet. „Tak jo. Hezký večer.“

Otočí se a bez jediného dalšího slova mě nechá zírat na svůj dokonalý vzdalující se zadek.

Proč je život tak nespravedlivý a naděluje všechnu krásu převítům, kteří si to ani trochu nezaslouží?

S výjimkou Michaela Maddoxe. Ten je krásný navenek i uvnitř.

Položím pánev na plotnu, znovu ji zapnu a jdu ke dveřím do chodby. Ale než stihnou zavřít, Horác, který právě taky zavírá dveře, na mě znovu mrkne. S dokonalým načasováním se otáčí, sundá z boků ručník a hodí ho na zem, takže se mi na chvíli naskytne pohled na jeho nahé pŕlky.

Na menopauzu jsem ještě moc mladá, ale polije mě fakt divné horko.

Večeřet s paní Dinwiddleovou znamená, že asi tak hodinu poslouchám historky o jejím mládí a láduju se jídlem, ona si dává jedno martini za druhým a krmí psy přímo ze svého talíře. Její pomocníci Blessice je zhruba šedesát, ale má energii čtyřletého dítěte. Pobíhá po bytě, čistí věci, které žádnou očistu nepotřebují, a celkově mě nutí připadat si oproti ní jako šmudla. Ta by nikdy nenechala na pohovce hromadu nesloženého prádla.

Když odcházím, paní Dinwiddleová si drmolivě prozpěvuje písničku „Danny Boy“ na počest mladého Ira, s nímž měla v mládí žhavou aférku, ale jeho otec jim nedovolil vzít se a on se pak utopil v moři.

Nejsem si úplně jistá, jestli je ta historka pravdivá, ale stejně mi připadá hrozně romantická.

Blessica paní Dinwiddleové pomůže do postele, pak spolu umyjeme nádobí a vracím se sama do svého bytu. Můžu se těšit jedině na to, že někdy v práci možná zase narazím na Michaela.

Odemykám a vtom za sebou uslyším táhlé tiché sténání.

Otočím se a zamračím se na Kellenovy zavřené dveře. Další úpění a po něm dunivá rána, až se otřesou futra. Pak začne nezřetelně mumlat mužský hlas a sténání a rány pokračují. To už si dám dvě a dvě dohromady, protože zřetelně zaslechnu jméno.

„Came! Ach, bože, Came! Jo, jo, *jo!*“

Ne, ne, *ne*. S někým si to rozdává. *U dveří!*

Nejenže je tenhle Skot opilecký hrubián s pochybnými posilovacími zvyky, ke všemu souloží vestoje! Kdo tohle dělá?

Rána. Rána. Sténání. A další šlupka.

Evidentně on.

Užasle tam stojím s mísou zbylého pastýřského koláče a poslouchám, až rány a kvílení dospějí k dunivému vrcholu. Žena ječí jako siréna při náletu. Cam nesrozumitelně mručí – určitě nějaké sprostárny, i když je nerozpoznám – a potom zavrčí jako vlk. Ježí se mi z toho chlupy v zátylku.

V nastalém tichu mám pocit, že se potřebuju osprchovat. A vyběhít.

Naštvaná, že se už podruhé nedobrovolně účastním Horácových sexuálních eskapád, zařvu přes chodbu: „To teda hrála!“

Vejdu do bytu a prásknu za sebou dveřmi.

To je ale čuně. Absolutní zvíře! Arogantní, domyšlivý, sebestředný, nesnesitelný kurevník!

Pan Bingley, usazený na opěradle gauče, sleduje se zájmem, jak oddusám do kuchyně a nacpu mísu se zbytky do lednice. „Hned ráno si jdu stěžovat správci,“ oznamuju kocourovi a přibouchnu dvířka lednice. „Takový debil s tou svou hudbou, mejdany a hlasitými vertikálními šoustačkami tady nemá co dělat. Musím *pracovat*, abych se uživila! Platím *účty*! Neměla bych být vystavena takovému...“

Buch, buch, buch!

Zarazím se. Někdo mi tluče na dveře. „Kdo je tam?“

Přichází tlumená, ale celkem zřetelná odpověď. „Přestaň mě šmírovat, ty zvědavá káčo, nebo zavolám správci!“

Pobouřeně lapám po dechu. To je Cameron. A obviňuje mě ze *šmírování*.

Jdu ke dveřím, šklubnutím je otevřu a zařvu tomu mamlasovi do ksichtu: „Správci zavolám *já*, protože jsi hlučný, odporný a *neslušný!*“

Moje tiráda ztratí trochu páry, když mi dojde, že se usmívá. A – samozřejmě je bos, má holou hruď a na sobě jen leskle černé

sportovní šortky tak těsné, že boule vpředu vyloženě ječí: *Dívej se na mě!*

Do prdele. Tenhle darebák má hodně žhavé nádobičko.

„Už zase mi okukuješ péro, holka,“ říká Horác a tiše se zasměje. „Stává se z toho tvůj zlozvyk, že jo?“

Z uší se mi valí pára. Můj obličej nabírá sytě rudou barvu. Zatínám ruce do pěstí, abych jim zabránila jít mu po krku. „Kdybys tady pořád nehopsal polonahý...“

„Já že *hopsám*?“ zopakuje s jedním obočím zvednutým. „Cameron McGregor *nehopsá*.“

„... lidi by nemuseli být vystaveni pohledu na tvoje tělo...“

„Děláš, jako by to byl trest.“

„... obtěžování, když jsou doma a snaží se hledět si svého...“

„Vím jistě, že se ti to ve skutečnosti líbí.“

Otvírám pusku dokořán. „*Co prosím?*“

Zubí se. „Slyšela jsi. Poznám, když mě nějaká ženská chce.“

Vyšlu k němu termonukleární pohled a překvapí mě, že ten neandertálec neexploduje a nerozpadne se na milion kousíčků. „Pro tvou informaci, na téhle planetě jsi *poslední* muž, k němuž by mě to kdy táhlo. Navzdory tvému evidentně přemrštěnému názoru o své osobě nejsi můj typ.“

„Vážně?“ Pořád ještě na mě vrhá ten směšně domyšlivý zářivě bělostný úsměv a dává ruce v bok. „Tak proč na mě pořád hledíš, jako bys mě chtěla sníst, a pozoruješ mě špehýrkou?“

„Jsi úplně šílený,“ odseknu.

Vystrčí bradu k malému kulatému okénku uprostřed mých dveří. „Když tam máš hlavu a blokuješ světlo, ztmavne. Ráno jsem se tady rozcvičoval a myslím, žeš na mě civěla dobrých pět minut, holka.“

Sakra. Ví, že jsem se dívala.

S planoucím obličejem na něj vztekle zírám. A on se na mě zubí. Trvá to nepříjemně dlouho, než do chodby přilétne ženský hlas.

„Came, vrať se! Ještě jsme neskončili!“

Aniž by ode mě odtrhl pohled, prohodí ledabyle přes rameno: „Jo, zlato, skončili. Zavolám ti taxík.“

„Páni. Opravdový džentlmen.“

Pokrčí rameny. „Věděla, do čeho jde. Pokud stojíš o dlouhodobý vztah, nejdeš po jednom drinku do bytu s někým, koho vůbec neznáš.“

Tenhle chlápek je fakt číslo. „Tak jo, zaprvé jsi nechutný. Zadruhé tenhle rozhovor skončil. Zatřetí, jestli ten randál bude pokračovat, nezavolám správce, ale rovnou poldy.“

Pohodí hlavou, prohlédne si mě odshora dolů a prohodí: „Jsi napjatá. Asi ti to rande nevyšlo jako mně, co?“

Najednou chápu, jak se může stát, že jinak rozumnému člověku zničehonic rupne v bedně a v záchvatu vzteku někoho zamorduje. „Bylo opravdové, McGregore.“ Strčím do dveří. S hlasitým, uspokojivým prásknutím se mu přibouchnou přímo před ksichem.

„Pojďme uzavřít dohodu, Joellen,“ říká přes dveře.

„Pokud spočívá v tom, že spolkeš ampulku jedu, platí.“

„Upeč mi jeden z těch svých pastýřských koláčů a budu tichý jako myška. Dáš koláč a bude ticho.“ Z hlasu se ozývá hřejivý náznak smíchu.

„Koláč. Jasně. Jsi k popukání. Kolik je ti, deset?“

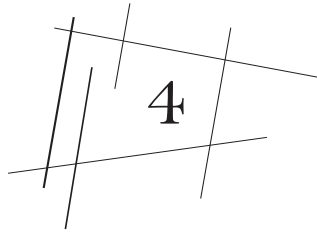
Místo odpovědi slyším dvě krátká souhlasná klepnutí, ačkoli jsme se na ničem nedohodli. Pak se dveře přes chodbu zavřou. Stojím tam a čučím jako tele na nová vrata.

Když se ohlédnu, pan Bingley si pilně a s láskou olizuje místo, kde míval koule.

„Ach jo. Mužští. Myslíte pořád jen na jedno!“

Utěšuju se myšlenkou na Michaela Maddoxe, který má v malíčku víc klasy, než ten netvor přes chodbu v celém svém těle.

Pak slyším, jak se netvorovy dveře znovu otvírají, ale udržím se. Nejdu ke špehýrce omrknout tu holku, kterou ošukal vestoje, i když mě to málem zabije.

„Co říká maxi vložka prdu? Jsi vítr pro moje křídýlka!“

„Denny, je osm ráno v neděli a ještě jsem neměla kafe. Na vtipy o prdech nejsem mentálně připravená.“

Do výtahu v práci vcházím s nadšením někoho, kdo stoupá po schodech k šibenici, a s kalným zrakem se sesouvám ke zdi. Kvůli rapovému koncertu, co se linul z Kellenova bytu, jsem spala přibližně dvě hodiny.

Dvakrát jsem zvedla telefon, abych zavolala na policii a stěžovala si na hluk, a dvakrát jsem nakonec couvla a neudělala to. Přestože jsem tím Cameronovi pohrozila, opravdu se nerada ocitám v roli mrzuté staré panny, která nesnáší legraci a kazí všem zábavu. I když jsou to sobečtí pitomci. Radši jsem spala s hlavou přikrytou polštářem a slíbila si, že hned ráno zakoupím kvalitní špunty do uší.

Měla jsem další neklidné sny o skotských válečnicích táhnoucích do bitev, ale tentokrát měli všichni kolem beder uvázaný bílý ručník.

Nehodlám se zabývat úvahami o tom, proč všechny ručníky měly vpředu nápadné boule. Řekla bych, že tohle je téma pro vyškoleného terapeuta.

„Co vznikne poté, co se najíš smažených fazolí a cibule?“

Povzdechnu si a zavírám oči. „Denny. Pro lásku boží.“

„Slzný plyn!“

Denny se kejhavě směje vlastnímu vtipu jako nějaká babka a já tam stojím se zavřenýma očima a přemítám o životních volbách, které mě dovedly k této chvíli.

„Proč holčičky neprdí? Chodí s tím na hajzlík, ale jen než si nějakého vezmou!“

„Tak jo, tenhle je trochu legrační,“ připouštím zdráhavě, ale jen proto, že mám zrovna mimořádný dopal na mužské.

„Jo, moje žena říká, že je to jeden z nejlepších fórů, co zná.“

Ubohá Phyllis. Ta žena je svěťice.

Ve třiatřicátém patře mě výtah vyplivne uprostřed dalšího vtipu o prdech, v němž tentokrát figuruje papež. Rozloučím se s Dennyem a plahočím se ke svému stolu. Předpokládám, že jsem v neděli ráno za úsvitu jediná, kdo je tak hloupý, aby naběhl do práce, ale kupodivu nejsem sama.

U prosklené zdi za společnou kanceláří stojí Michael Maddox a dívá se do šedivého prosincového rána. Ruce má zastrčené v kapsách a pyšná ramena trochu svěšená pod neviditelnou tíhou.

Zarazím se, srdce mám najednou až v krku. Všechna moje nervová zakončení zbystří a vykřiknou *urr-au!*, jako když se pan Bingley domáhá večere.

Michael vypadá, skoro jako by spal v tom, co má na sobě. Má rozčuchané vlasy, zmačkanou košili a kalhoty, obvykle bezvadně nažehlené, mají do nažehlenosti hodně daleko. Na hranaté čelisti mu vyrašilo tmavé strniště, ale *probůh*, je to fakt krásný mužský.

Nejspíš jsem trochu zavrněla blahem, protože se Michael otáčí a vidí, že tam stojím a zkoprněle na něj civím, omámená hormony.

„Jejda,“ říká polekaně.

Jo, jejda. Jak moc mám pocintanou bradu?

Nervózně vykoktám: „Pro... promiňte. Nechtěla jsem vás rušit. Jen jsem... totiž...“

Moje rty si dělají, co chtějí. Mozek odmítá spolupracovat s jazykem, který mi leží v puse jako přejeté zvíře, zdechlina obklopená hejnem much.

„Pracujete i dnes?“

Vesmír se konečně slituje nad mou žalostnou ubohostí a vrátí mi dar řeči. „Ano.“

Michael se nadechne, narovná ramena a usměje se. Nuceně, ale i tak nádherně. „Tak obětavá práce je k nezaplacení.“

Sundej všechno oblečení a budu to považovat za vyrovnané.

Můj smích zní naprosto tak vyšinutě, jako kdybych si šňupla kokain.

Zamrká na mě a cítím, že mi vlna horka putuje od krku až ke kořínkům vlasů. Nasadím úsměv se semknutými rty, odtrhnu pohled od jeho očí a cupitám ke svému stolu jako noční hlodavec shánějící potravu. Skácím se na židli. Na protest zakvílí a sjede na pneumatickém válci o patnáct centimetrů níž, takže se ocitnu nadry ve výši stolu s objemnou kabelkou vraženou pod bradu.

A takhle mě Michael najde.

„Propána. Jste v pořádku?“

Pokukuje po mně z té své božské výšky, upřímně znepokojený směšnými nesnáze mladé hloupé smrtelnice v naducané péřové bundě, která má barvu žluklé hráškové polévky. Dostala ji od mámy, když se kdysi dávno stěhovala do New Yorku, a je moc lakomá, aby ji vyhodila a koupila si jinou.

Ach, pozdní lítosti. Ty velká, bezcitná mrcho.

„To nic,“ vysoukám ze sebe s planoucími tvářemi. Se vši důstojností, na jakou se zmůžu – moc jí není – židli odstrčím dozadu, stoupnu si, položím tašku na stůl a nastavím sedátko do správné polohy. A přitom akutně vnímám Michaelovu přítomnost.

Musí mě mít za absolutní lidskou trosku. Nejspíš si říká, že jsem koktavá nemotorná káča, které pánbů nadělil ještě míň koordinace, než má jednonohá koza. Určitě si teď myslí...

„Myslím, že tu židli budeme muset vyměnit.“ Michael se mračí na dotyčný kus nábytku, jako by ho pohoršilo, že stoicky odmítl unést mou váhu.

Považuji to za důkaz jeho dvornosti a málem omdlím. Stihnu se vzchopit dřív, než se mi podlomí kolena, a snažím se ledabylyle opřít o stůl, jenže jsem moc daleko. Místo abych zaujala nenucenou pózu, převelice trapně vrávorám stranou, až prudce vrazím stehnem do kraje stolu, stojánek na tužky se skácí a kalendář s kočkou Grumpy se zhoupne ze strany na stranu.

Teď bych vysloveně vraždila za schopnost být neviditelná.

„Připadáte mi stejně vykořeněná jako já,“ podotkne Michael s melancholickým úsměvem. „Doufám, že jste měla lepší sobotu než já.“

Ztuhnu. *Panebože. Má to být pobídka k hovoru o jeho soukromí? Ptá se na můj osobní život? Co mám dělat? Co mám na tohle říct?*

Po chvíli, když už je jasné, že nejsem schopna chovat se jako normálně fungující dospělá osoba, Michaelův úsměv ochabne. „Tak už vás nechám pracovat.“

Otočí se a chce odejít, vtom vyhrknu: „Ano!“

Michael se obrátí a užasle na mě hledí. „Prosím?“

V duchu si slibuju, že pokud to zvládnu a v příštích šedesáti vteřinách se nebudu chovat jako někdo, kdo utekl z blázince, odměním se večerí v italské restauraci v ulici, kde bydlím, komplet i s lahví vína.

„Totiž ano, jsem vykořeněná.“ Mluvím jako robot, soustředěně nutím rty vydávat správné zvuky, zatímco si to moje hormony sviští nervovou soustavou rychlostí osm set kilometrů za hodinu jako při závodech formule jedna. „Už několik nocí jsem se pořádně nevy-spala. Mám nového souseda, který si evidentně přeje, aby všichni v domě ohluchli z jeho hudby. Netušila jsem, že se dá stereo využít coby mučící nástroj.“

Jemné vrásky kolem Michaelových modrých očí se půvabně zavlní. Srdce mi buší tak zběsile, že tam jen stojím a snažím se neumřít.